

autorka: Kamila Czosnyk

tytuł: Pomnik Cesarza

instalacja

Wysokość ok 250 cm, szerokość 150 cm, głębokość: 150 cm

Polska

2020

Częścią instalacji jest rzeźba Mao Zedonga ze zbiorów Muzeum Azji i Pacyfiku. Audiodeskrypcja rzeźby dostępna jest w osobnym pliku.

Instalacja zamontowana jest w zbudowanym na wystawie pokoiku. Pomieszczenie ma kształt kwadratu o bokach długości 150 centymetrów i wysokości około 2,5 metra.

Pomieszczenie ma trzy ściany i sufit. W miejscu czwartej ściany zamontowana jest tylko barierka uniemożliwiająca zwiedzającym wejście do środka. Po bokach barierki zawieszono czarne, aksamitne kotary.

Wnętrze pomieszczenia jest bardzo ciemne. Ściany i sufit pomalowane są na czarno. Na środku pomieszczenia stoi czarny podest o wysokości przeciętnego Polaka, czyli 174 cm, na którym ustawiony jest posążek Mao Zedonga. Rzeźba zwrócona jest przodem do widza. Oświetla ją czerwone punktowe światło

Wzdłuż ścian zamontowane są wąskie półki, na których ustawione są dziesiątki identycznych kotków maneki-neko. Każdy z kotków ma wysokość ok XXX centymetrów. Wykonane są ze złotego, bardzo błyszczącego plastiku, który kontrastuje z głęboką czernią wnętrza pomieszczenia. Figurki wypełniają niemal całą powierzchnię ścian. Wszystkie kotki rytmicznie machają lewą łapką w górę i w dół.

Maneki-neko to figurki wywodzące się z tradycji japońskiej. Uważane są za rodzaj talizmanu, który ma przynosić szczęście i zapewniać dobrobyt.

Są uproszczonym przedstawieniem siedzącego kota o krótkim ogonie, dużych oczach i stojących uszach. Najczęściej są białe lub złote, ale spotkać można też inne wersje kolorystyczne. Często przedstawiane są z koban, czyli złotą owalną monetą, która była używana w Japonii o XVII do połowy XIX wieku.

Każdy maneki-neko ma jedną łapkę, prawą lub lewą, uniesioną mniej więcej na wysokość pyszczka. Starsze figurki wyrabiane były zwykle z ceramiki. Obecnie popularne są też plastikowe maneki-neko na baterie, dzięki którym kot może ruszać uniesioną łapką.

od artystki: Pomnik Cesarza jest spojrzeniem na historię z perspektywy współczesnego krajobrazu społeczno-kulturowego. Na krajobraz pamięciowy spoglądamy z perspektywy postkonsumpcyjnej kultury współczesnej.

Praca jest próbą rewizji pomnika pamięciowego władcy, cesarza, imperatora i reformatora. Tytułowy pomnik staje się protagonistą i narratorem – opowiada sam o sobie.

Opowieść o Cesarzu staje się wielowątkową historią, w której znajdziemy nawiązania do tradycji pochówku władcy ze wszystkimi jego atrybutami od terakotowej armii, po mauzoleum Lenina, które przez pokolenia było również miejscem kultu.